

4

SNÍH

CELNICÍ PROŠLA BEZ PROBLÉMŮ. MA LIJUAN SI TEĎ PLNĚ uvědomila, že přijet do Číny jen s číslem mobilního telefonu bylo absurdní. V mysli si ani nedokázala vyvolat tvář praktikujícího Falun Gongu, který jí ho dal. Byl to jen nějaký uprchlík z Číny, kterého potkala v Kalifornii na konferenci pro sdílení zkušeností. Možná že člověk, co ten mobil vlastní (měl pekingskou předvolbu, ale jeho jméno nikdo neznal), je už pryč.¹

Vybrala si tu nejdlejší telefonní budku, kterou mohla najít, a vytočila číslo. Někdo to zvedl na první zazvonění.

„Ano?“

„Jsem praktikující... Mám tohle číslo. Nevím, kdo jste, ale mám tohle číslo. Jste praktikující?“

„Ano. Zavěste. Hned! Tohle číslo nepoužívejte, není bezpečné. Zavolám vám zpátky.“

Ma telefon položila a začala se jí točit hlava. Čekala a cítila, že jí srdce začíná zase bít normálně. Po deseti minutách telefon zazvonil.

„Kde jste?“

„Na pekingském letišti.“

„Kolik vás je?“

„Jen já sama.“

„Kdo jsi?“

„Jsem z Ameriky. Softwarová programátorka.“

„Co chceš dělat?“

„Nemám tušení, chci prostě... chci jít dnes v noci na náměstí Nebeského klidu. Chci tam jít prostě cvičit,“ dodala plaše. „Podívej, chci jen udělat, co budu moct.“

„Jsou tři. Do půlnoci máš ještě čas. Pokud to chceš s někým sdílet, probrat to s nějakými dalšími lidmi, můžu ti říct, kam jít. Povím ti, na který autobus nasednout a kde vystoupit.“

„Bezva, díky.“

„Možná se dnes v noci rozhodneš,“ řekl hlas.

Následovat instrukce nebylo jednoduché. Vyžadovalo to tři přestupy a pak cestu příměstským autobusem na konečnou, terminál na okraji města postavený ještě za Mao Zedonga. Když všichni začali vystupovat, na Ma padl pocit sklíčenosti a neklidu. Na Číňanku z pevniny byla trochu moc vysoká a nechtěla, aby její cizí oblečení přitahovalo pozornost. Počkala si, až si cestující, většinou rolníci, odklidí svoje těžké rance a ošuntělé kufry. Očekávala, že na ni bude někdo čekat, ale byla tam jen vesnice a pole a plastové igelitky třesoucí se v suchém, chladném větru. Pak si všimla, že na konci rozpadajícího se betonového odpočívadla stojí osamocená telefonní budka.

Zavolala na pevnou linku, na číslo, které jí dal ten hlas. Znovu to zvedl napoprvé.

„Nasedni do toho samého autobusu v opačném směru,“ řekl hlas. „Na osmé zastávce vystup. Tam už někdo bude.“

Linka se odmlčela.

Jak nasedala zpátky do autobusu, došlo jí, že celé ty únavné manévry měly svůj účel. Měla přijít na to, zda ji někdo nesleduje. Když zjistila, že žádná z tváří v autobuse nevypadá povědomě, ulevilo se jí. Vystoupila na osmé zastávce, a tentokrát uviděla, jak se o lampu veřejného osvětlení opírá muž středního věku, lehce nasvícený padajícím světlem. Upřeně se na něho zadívala, ale zdálo se, že se dívá skrz ni. Šla k nedaleké telefonní budce.

Tentokrát hlas jednoduše oznámil: „Ten muž u lampy.“

Spojení se opět přerušilo a Ma se ohlédla. Muž u lampy se nyní doširoka usmíval, spokojený, že Američanku nikdo nesleduje, a beze slova jí ukázal na motocykl, který měl na nádrži nasprejovány čínské znaky pro taxi. Nasedla za něho a on se rychle protočil kolem velkého zadržovací střediska s výraznou strážní věží a pak zamířil do hutongů s jejich klikatými uličkami

a zaprášenými cestami. Muž zaparkoval v boční ulici a pak ji zavedl do jedné slepé uličky. S úsměvem ukázal na velké šedé dveře. Vevnitř byl obývací, který sloužil jako provizorní kancelář, a Ma byla rychle představena sedmi lidem, praktikujícím z celé Číny: ze Shenzhenu, Guangzhou, z provincií Hubei a Anhui. Jeden byl majitel firmy, další pracovala v bance. Ti zbylí byli studenti, někteří v posledním ročníku, jiní teprve začínali.

Ma klesla do proseděné plastové pohovky a dostala hrnek čaje. Její příchod očividně narušil intenzivní debatu o plánovaných taktikách a jak jsou v souladu s teologií v Li Hongzhiho knize *Zhuan Falun*. Jedna odnož, mladí studenti a majitel firmy, byli pro to, jít na náměstí Nebeského klidu a protestovat tam proti probíhajícímu pronásledování Falun Gongu. Každému připomněli, že to nejsou ani dva týdny, co byli v policejní vazbě zabiti praktikující Wang Huachen a Zhao Jian. Ma si byla docela jistá, že ji tím nechtějí vystrašit. Koneckonců byla ze zahraničí a tím pádem mimo riziko. Také opakovali zvěsti, že zmizelo víc jak sto tisíc praktikujících, patrně v pracovních táborech. Nikdo ve skutečnosti neznal skutečné číslo.

Druhý tábor měl připomínky k použití pojmu *protest* a preferoval výraz *shromáždění*. Riziko je netrápí, vysvětlovali. Jako praktikující bychom měli mít možnost shromažďovat se a praktikovat Falun Gong všude, kde chceme, ale cvičit Falun Gong na Tiananmenu – i když je právo na demonstrace zakotveno v čínské ústavě – je zkrátka příliš provokativní, příliš veřejné. Říkají nám „hnutí Falun Gong“. Falun Gong vůbec nemá být masové hnutí, ale osobní kultivační praxe. Ano, mezi silami dobra a zla probíhá velké zúctování, ale my můžeme výsledek ovlivnit, i když budeme praktikovat jen v tichosti. Pronásledování je už tak hodně zlé a praktikující se pod jeho tíhou stávají příliš političtí, až moc jako organizované náboženství. To není to, co Mistr Li chce. Tohle chce komunistická strana. Policie má pak výmluvu, aby zasáhla ještě tvrději, zabila ještě víc lidí.

Ma na chvíli zvažovala svoje vlastní rizika. Emigrační úřady ve Spojených státech učinily vzácnou, byť dočasnou, výjimku k podmínkám jejího víza a její vedoucí v práci svolili, že jí budou místo držet jen do 22. ledna 2000, což je za necelé tři týdny. Ale jak konverzace pokračovala, sledovala, jak tyto myšlenky odplouvají jako výhled z rozjíždějícího se rychlovlaku.

Necestovala sem celou tu dálku, aby se vyhnula rizikům, ale aby čínské vládě rekla pravdu o Falun Gongu.

Tiananmanský tábor vzdoroval: Nejsme političtí. Nejsme s nikým zkoordinovaní. Nevíme, kdo na náměstí bude a jestli tam vůbec nějakí jiní praktikující budou. Podstatné je však tohle: jako praktikující, jako kultivující ve Fa, nemáme povinnost zachraňovat vnímající bytosti? Neznamená soucit tohle? I čínské vedení – ano, ano, možná dokonce i Jiang Zemin, nejsou i oni vnímajícími bytostmi? Neměli by i oni, členové Komunistické strany Číny, všech těch šedesát milionů lidí, dostat šanci umístit se v souladu s vesmírným zákonem pravdivosti, soucitu a snášenlivosti? Pokud budou proti němu, nebesa je nakonec potrestají. Jako praktikující víme, že je to pravda, ale oni ne. Oni jednoduše nechápu, že Falun Gong je dobrý, že není hrozbou, ale příležitostí. Tato obhajoba přinesla souhlasné přitakání všech přítomných a bylo to, jako by se oba názorové směry, ostatně tak jako vždy, rozplynuly před očima.

Každý si stál za svým názorem, ale Ma učarovalo, jak nesobecky, jak rychle celý spor vyřešili. Smrt jim zbystrila mysl. Praktikující v Americe se těmito věcmi zaobírali bez úspěchu celé hodiny, ale v Číně si takový luxus dopřát nemohli. Vzdala snahu uhodnout, kdo z nich byl tím hlasem v telefonu, a jednoduše si vychutnávala pocit, že je zpátky v kruhu spolupraktikujících.

Někdo se postavil a zakřičel: Jdeme na Tiananmen! Když se všichni zvedli, Ma ucítila, jak ji oblila vlna potu, a udělalo se jí mdlo. Dala si dlaň na čelo – hořelo. Svezla se na pohovku a s posledním pohledem na obličej, o nichž věděla, že je už nikdy neuvidí, upadla do bezesného spánku.

* * *

Angel dorazila ke své poslední noční zastávce, krabicové bytovce v rozrůstající se rezidenční čtvrti Daxingu, satelitního městečka na jih od Pekingu. Propletla se mezi zaparkovanými koly a vyběhla po schodišti chabě osvětleném pouliční lampou tři patra nahoru. Ve vzduchu visel tělesný pach doprovázený vůní vařených nudlí a xinjiangského octu. Zašmátrela po správném klíči (každý měl jinou barvu podle městské části a směrovacího čísla) a ode-

mkla. Opatrně se protáhla chodbičkou, aby neshodila to, co vypadalo jako miniaturní stanové městečko úhledně naskládaných bot.

Uvnitř, zalitý zlatým světlem – alespoň Angel to tak připadalo – byl velký pokoj s nízkým stropem. Žaluzie na oknech byly zatažené, zatímco stěna naproti byla vyskládaná zavazadly. Před hromadou příkrývek s fosforovými a růžovými vzory květin, pečlivě poskládaných do „tofu“ čtverců, seděly na zemi početné skupinky žen ve vatovaných bundách a tiše se bavily nebo se zaujetím společně četly. Když Angel tiše zavřela vnitřní dveře, mnohé tváře ospale vzhledly a ona pokývla hlavou těm, které znala. Ze stěny za Angel na ně shlížel portrét Mistra Li v meditaci a pod ním byla miska s ovocem, ve stylu buddhistických obětí.

K Angel přichvátala žena středního věku, aby jí jedním dechem a pronikavým pekingským přízvukem pověděla, že ráno tři lidé odešli, ale odpoledne přišlo dalších pět. Takže tu místem neplýtváme, jak můžeš vidět, řekla s hlasitým smíchem. Ohledně dek, s těmi není problém. Z těch pěti, co přijeli, je jedna dvanáctiletá a ta se přitulí k mamince. Muži si poradí, mávla rukou směrem ke vchodu do druhého pokoje.

Žena z Pekingu ztlumila hlas do šepotu a dodala, že ta nová skupina opravdu nemá nic, čím by přispěla, a že má pocit, že možná budou chtít zůstat trochu déle, možná týden, možná víc. No ale nechce na nikoho tlačit. Je to tak v pořádku, ne?

Angel si sundala tlusté brýle a povzbudivě se usmála. „Ano, ano, samozřejmě. To není problém.“

Angel věděla, že někdo jiný zaplatí víc a udělá to s radostí. Co se týká místa, věděla, že praktikující jsou jako voda – rovnoměrně vyplní jakýkoliv daný prostor. Žena z Pekingu Angel ujistila, že nálada je dobrá. Nováčci říkají, že to slyší. Angel věděla, že „to“, o čem mluví, je *Pudu*, pomalá monotónní meditační hudba, kterou někteří praktikující považují za jakousi hymnu Falun Gongu. Hodně praktikujících říkalo, že když pozorně poslouchají, vždycky tam je – jemný zvuk hraje v celém bytě.

Objev s *Pudu* byl takový malý zázrak, jakési znamení, po jakém Angel dychtila v srpnu, kdy neměla žádné cíle, žádné reálné plány, jen kámen v srdci.

Celý ten měsíc měli pekingští praktikující porady, někdy ve skupinách o sedmdesáti až osmdesáti lidech, kde probírali, jak budou potvrdovat Fa. Něco bylo třeba udělat, to si uvědomoval každý. Ale praktikující z Pekingů neměli nejmenší tušení, jak koordinovat příliv praktikujících z venkova, kteří se do hlavního města hrnuli. Dívali se proto stále víc do svého nitra a říkali: „Pokud nepohneš nejdřív svým srdcem, nepohne se ani nic kolem tebe.“ Mnoho praktikujících z hlavního města vidělo nápor vesničanů jako „umělou reakci“ na zátah – připoutání k akci a citům, které by se měly kulturní překonat. Jeden místní praktikující o těchto lidech z venkova hovořil spatra jako o „terakotových bojovnících“. Tato fráze zřejmě narážela na jejich notoricky prázdné výrazy, když jako mravenci proudili do centra Pekingů, jako by měli stavět novou císařskou hrobku. Všichni věděli, že kdyby se měla historie opakovat, byli by vhozeni do země a pohřbeni zaživa, jakmile se stavba dokončí.

Angel postupně trávila méně času na poradách a více času ježděním na kole, kdy se zasmušile potloukala centrem Pekingů a hledala mimoměstské praktikující, kterým by se mohlo hodit zůstat v jejím bytě. Mnozí to potřebovali, ale i tato drobná operace skončila Angeliným druhým zatčením – pro jejího přítele to bylo poprvé – z hrubých rukou převlečeného policisty. Angel si hloupě vyložila jeho vytřeštěný pohled za výraz praktikujícího z venkova ztraceného v obří megalopolu. Po měsíci pozorování, jak se praktikující všech možných typů koupou v ledové vodě a do nekonečna drhnou podlahu zadržovacího střediska, se Angel otevřely brány areálu a byla propuštěna. Otevřely se ale také její oči.

Jak drasticky se pekingští praktikující změnili! Když pronásledování začalo, mohli chodit celý den, aniž by pocítili hlad, v noci spali jen pár hodin, aniž by pocítili únavu. Teď západní novináři přestali sledovat jejich kradmé stopy, a dokonce i podzimní úspěch s tajnou tiskovou konferencí o mučení se uskutečnil mimo Peking. Jakou roli tedy pekingští praktikující hrají? Tím, jak byli unaveni z vyhýbání se neustálému sledování, nikdo ani nevěděl, že ještě existují. Starší praktikující se celkem vážně odvolávali na beznadějnost kulturní revoluce. Ti středního věku na Zeď demokracie. Ti mladší na Tiananmen. Jako nějaký zapomenutý kolektiv stárnoucích kádrů si navzájem živili vlastní strach a maskovali vlastní unavenost světem faleš-

ným filozofováním a nekonečnými debatami. Lomit rukama a hádat se se stíny – byli to obyvatelé hrodek, terakotovní bojovníci.

A přespolní praktikující z venkova? Odhodlání v jejich srdcích mohlo tuto věc vést jako bourací kouli, která roztříští laciné lešení lži, jež vládla kolem Falun Gongu postavila. Do té doby jen potřebují někde zůstat. Všechno bylo tak evidentní.

Angel potají vybrala deset tisíc yuanů ze spořicího účtu, který jí matka dala na studie, a ve čtvrtích Tongzhou a Daxing vysvětlovala jednomu bytnému za druhým, že je studentka, co už nechce žít doma. Zaplatila bezpečnostní zálohy a renty za první měsíc dopředu a zařídila sedm pronájmů v sedmi různých sousedstvích.

Angel nikdy neměla přehled, kolik praktikujících do Pekingu každý den proudí. Věděla jen, že ve městě jsou minimálně další čtyři takové operace. U té své si vedla pečlivé záznamy. Každý byt měl alespoň dva pokoje, někdy tři. Každý pokoj mohl pojmut přinejmenším deset praktikujících, možná až dvacet. A tak bylo standardem třicet praktikujících na jeden byt, obvykle deset mužů a dvacet žen, celkem něco přes dvě stovky praktikujících v kteroukoliv danou dobu.

Samozřejmě, v praxi to tak nikdy nefungovalo. Pokojů, které mohla poskytnout, bylo ve skutečnosti příliš málo. Třetí pokoj – praktikující pokaždé mluvili o tom, jak skvělé by to bylo, mít ho jen na cvičení a sdílení – vždy skončil jako ubytování pro ty, co byli navíc – vždy ženy, těch bylo vždycky víc. A tak to bylo ve skutečnosti spíš dvě stě padesát praktikujících v kterýkoliv daný čas a někdy to číslo vyskočilo až na tři sta. Praktikující byli zdraví (samozřejmě že byli), ale když byl byt příliš natěsnaný, pravděpodobnost, že všichni dostanou chřipku, se zvyšovala. Nějakým zázrakem (jak jinak) je nikdy nepostihla epidemie svrabu nebo vši. Kdyby k tomu někdy došlo, Angel počítala, že by museli převařit deky a levný materiál by se patrně v hrncích rozpadl jako rozvařené knedlíky.

V lednu jí došly peníze, ale byty už byly víceméně soběstačné. Prostě dejte, co si můžete dovolit, říkala jim Angel pokaždé, protože kvůli obrovské fluktuaci nebylo možné stanovit férový podíl pro všechny. Finanční dary od zahraničních praktikujících – nikdy si nevzala víc, než bylo třeba – vyplnily ten zbytek.

Bezpečnost byla skutečný problém. Předtím už o jeden byt přišli v poli-
cejní razii, protože sousedům bylo jasné, že jde o útočiště Falun Gongu. Inci-
dent však přinesl i něco dobrého. Majitel bytu zůstal s Angel v kontaktu i po
výslechu na policii, protože ho ona a ostatní přesvědčili, že Falun Gong jsou
v jádru dobří lidé. Bylo to dvojité štěstí: nebyl jen potenciální spící agent, ale
také zachráněná bytost.

Angel po razii stanovila přísná pravidla. Do bytu mohly vejít nebo
jej opustit vždy pouze maximálně dvě osoby. Hluk se musí udržovat na
minimu. Žádné telefony. Kdo chce telefonovat, musí jít do veřejné budky,
i kdyby to mělo být několik kilometrů. A do každého bytu přiřadila jednu
osobu z Pekingů, obvykle ženu, která pomáhala praktikujícím z venkova
zorientovat se a dávat pozor. To zahrnovalo i schopnost vypátrat potenciální
špehy, i když agent veřejné bezpečnosti by musel být prvotřídní herec, aby
i jen na chvíli dokázal zapadnout do jednoho z Angeliných úkrytů. Klíče
měly jen přidělená osoba z Pekingů a Angel. Výjimky neexistovaly.

Kromě toho žádná pravidla nebyla. Praktikující z venkova potvrdili Fa,
aniž by měli nějaký centrální plán, jak to udělat, a přestože byty sloužily
jako základny nebo vojenská shromaždiště, Angel nechtěla o svých lidech
uvažovat v chladné, logistické rovině.

Několik málo jich zůstalo až jeden měsíc, kdy psali své zkušenosti pro
Minghui nebo pomáhali druhým, aby zaznamenali jejich zatčení. Standardní
praktikou bylo, že na Tiananmen šli tři praktikující. Jeden předstíral, že je
fotící turista, zatímco druhý pózoval s úsměvem na fotoaparát. Za rozesmá-
tým „turistou“ rozvinul protestující transparent a čekal na zatčení. Když měl
tým štěstí, přístroj zachytil jak rozvinutí transparentu, tak i zatčení. Protože
protestující osobu už nemusel nikdo nikdy vidět, snímky s transparentem
byly cenné pro příbuzné, přátele i Minghui a fotografie se zatýkáním byly
cenné pro zahraniční tisk – tak si to alespoň praktikující mysleli.

Drtivá většina praktikujících zůstala jen pár dnů. Potřebovali si pouze
krátce odpočinout, trochu posdílet a chytit dech, než ... hm, to byla stále
temnější otázka, co vlastně leží na druhé straně po zadržení. Fámy se roz-
růstaly jako plevel z čerstvě navezené zavázky, ale vše, co Angel věděla, bylo,
že se v těchto dnech do jejich bezpečných útočišť vrací jen pět procent prak-
tikujících, které předtím zatkli.

Zatímco se Angel procházela po bytě a prohlížela si věci, myšlenky se jí vracely k té dvanáctileté dívence. Byla venku s matkou, šly si zatelefonovat. Škoda, ráda by se s ní seznámila. Angel určila ženu z Pekingů, aby předvídala a zvládla jakékoliv narušení bezpečnosti a zároveň odhadla, zda je někdo mentálně nestabilní. Nedávno se největší problém tohoto druhu soustředil kolem jejího nedisciplinovaného přítele, který obcházal neformální rovnostářskou etiku bytů a kupoval si pro sebe exotické ovoce. Popravdě, byla to fraška. Byl mladý, to je všechno. Mnoho praktikujících ještě nemělo dvacet, ale Angel i žena z Pekingů věděly, že přítomnost kohokoliv o hodně mladšího představuje bezpečnostní mezeru, potenciální problém.

Angel cítila, že ji to táhne dvěma směry. Představila si trauma, které na ně čeká, obzvláště pokud (nebo spíše až) budou dívčinu matku vyslýchat. Použijí děvče jako formu nátlaku na matku? Jistě že použijí. Přesto Angel věděla, že by nikdo z praktikujících nenutil dvanáctileté dítě, aby tu bylo. A tak musela připustit, že ji dívčina oběť hluboce dojala. A také nemohla popřít, že to bylo právě kvůli jejímu věku, proč se cítila tak pohnutá.

Angel ženě z Pekingů znovu zopakovala, že nejdůležitější je, aby si byli všichni praktikující jisti tím, co dělají, aby byli psychicky vyrovnaní, až budou odcházet, a také aby dohlédla na to, že se při dalším sdílení zkušeností prověří motivy dvanáctileté dívky. Bylo třeba zaručit, že její kultivační stav bude dostatečně pevný, aby zvládla to, co ji čeká. Obě se odmlčely, aby měla její slova čas rezonovat v mysli. Angel pak dodala (kolikrát už to dnes povídala?), že ta druhá nejdůležitější věc je, aby nešli všichni pohromadě, jinak je zatknou ještě před tím, než se na Tiananmen dostanou.

Pro dnešek Angel s obchůzkami skončila. Tento byt v Daxingu jí postačí. Zítra bude další den bitvy, ale teď Pudu jemně hrálo, a ženy si začaly rozebírat deky na nocleh v ten pravý čas.

* * *

Ma se probudila hladová. Od jejího zhroucení uběhly tři dny, ve kterých střídavě omdlávala a probouzela se z bezvědomí. Těch sedm praktikujících se nevrátilo, to věděla, a o dům se teď očividně staraly nějaké tři ženy. Byly u ní v pokoji, pečovaly o ni, tím si také byla jista. Teď se na ni smály. Byly rády, že je vzhůru a cítí se lépe. Rychle jí začaly servírovat buchtu na páře

a čaj. Když dojedla, jen tak mezi řečí se zmínily, že odcházejí dnes ráno na Tiananmen. Ma zvedla strachem obočí, ale vesele ji uklidnily, že už předtím zatčené byly. Chce jít s nimi?

„Ano,“ odpověděla. Nemoc jí však poskytla čas na přemýšlení.

Když na náměstí přišla poprvé, všimla si, že davy turistů z venkova, studenti a důchodci nemohou zakrýt skutečnost, že po náměstí jsou rozeseti praktikující. Byly jich tam stovky, odhadovala. Ale pro-tiananmanský tábor měl pravdu. Nebyla v tom žádná koordinace. Lidé neplánovaně oznámili svou přítomnost tím, že začali cvičit první cvičení nebo rozvinuli transparent, zatímco ostatní skupinky se tiskly k sobě jako fotbalový tým a čekaly. Ale na co? Na znamení, že je policie přemožena? Až si dají pauzu? Ne, spíš to vypadalo, že čekají, až dostanou signál z nebe, anebo, možná jako lidé, co se rozhodnou skočit z útesu, čekají, až se jim někde v nitru záhadně vynoří nějaké vnučnutí, které by jim řeklo, kdy přesně nastane chvíle učinit krok do prázdna.

Policisté ovšem žádné takové zábrany neměli. Bylo zřejmé, že si rozdělili náměstí na zóny, kdy každé dané území má vlastního obránce v podobě oddílu příslušníků v civilu, uniformované policie a antonu. Jednotlivé oddíly byly ovládány neviditelným okem, které otáčelo bezpečnostními kamerami a pokřikovalo do vysílaček rozkazy a souřadnice. Cílem bylo zabránit, aby demonstrující dosáhli kritické masy, tak jak k tomu došlo v roce 1989.

Screenshot ze skryté kamery zachycuje bitvu o Tiananmen v zimě 2000. Záběry byly z Číny propašovány. Poskytla New Tang Dynasty Television.

Takový byl alespoň její věčný dojem. Ale Ma cítila, že jí to unáší zpět do horečnatého snu. Deset kroků od místa, kde stála, srazili policisté k zemi dívku v růžovém kabátě, hlava jí se strašnou ránou třískla o dlažbu. Na chodníku za sebou slyšela, jak někdo rozbíjí fotoaparáty. Roztříštěné kousky plastu jí podřely kotníky. Pracovník městských služeb to všechno lhostejně zametal. Kolem se ve větru nesl šílený smích promíchaný se vzdáleným voláním praktikujících *Falun Dafa Hao!*, které nakonec utopil rámus policejních sirén. Ženy, se kterými sem přišla, se jí rychle ztratily z dohledu a Ma se přistihla, kterak mlčky civí na důchodce, dokonce celé rodiny strkané do přichystaných dodávek. Vedle ní stála parta amerických studentů z Pekingské univerzity, kterým nešlo do hlavy, proč všechno to hromadné zatýkání.

„Kdo jsou ti lidé? Ukradli něco? Musí jít o nějaký podvod.“

Ma jim vstoupila do řeči: „Ne, ne, jsou to dobří lidé, dobří lidé. Praktikují Falun Gong.“

Snažila se na ty mladé Američany usmát, ale neovladatelně se třásla a bojovala s rozvířenými vnitřnostmi. Nějaký policista si jejího projevu bratříčkování všiml a začal si ji přepně prohlížet. I když Ma předpokládala, že nerozumí ani slovo anglicky, raději zmizela.

Všechno to bylo tak nesmyslné. Kdybyste pohnuli špatně rukou, zatklí by vás. Začalo se jí těžce dýchat. Ústa se jí zalila slinami a vzduch byl najednou hutný – nakažlivý zvířecí zápach. Nevěděla, co dělat. Vedle ní zadrželi praktikujícího, který rozdával materiály o Falun Gongu a s rukou vytočenou za zády ho vedli k dodávce. V posledním gestu vzdoru vyhodil volnou rukou zbývající letáky vysoko do vzduchu. Snášely se dolů jako sněhové vločky, zatímco se Ma vypotácěla z náměstí jako hotová chodící mrtvola.

* * *

O tři dny později se vzbudila do nepřírozeného ticha. Padal sníh, opravdový sníh – v Pekingu vzácný jev – a ona malým oknem viděla, že začíná sněžit skutečně hustě. Ostatní praktikující už odešli, což jen umocňovalo pocit, že se čas zastavil. Zůstala ležet ještě o trochu déle.

Existuje pouze jediné místo, kde Číňané mají ze zákona právo stěžovat si na vládu. Sedm praktikujících, které Ma potkala první noc, o něm mluvili – Státní úřad pro stížnosti. Jeden z nich (Ma měla za to, že to byl jeden

ze studentů v proti-tiananmenovém táboře) dokonce horoval za to, aby se šlo tam, ale nikdo ho nepodpořil. Kde to vůbec je? Nikdo ho tehdy v dubnu 1999 na ulici Fuyou nenašel. A duben vedl k červenci a pronásledování – takovou tam viděli spojitost – a to trauma, to negativní vyvozování, ať bylo jakkoliv nahodilé, bylo něco, co ze sebe praktikující z pevniny nedokázali setřást. Teď věřili, že nechat se slyšet, být vidět čínskými vůdci, mít dopad, k tomu jim může pomoci jen Tiananmen.

Jenže žádný dopad to nemělo a úřady tvrdily, že je to nezákonné. No a co? Všechno je teď ilegální. Dokonce i neschválený dopis úředníkovi mohl za současných podmínek dostat čínského občana do cely. Ale Ma už nebyla holka z pevniny, alespoň ne úplně. Její americké vízum musí mít nějakou sílu. Možná že apelační úřad byl postavený jen jako symbolický tlakový ventil k posílení fikce vládní odpovědnosti, ale přesto, možná... věděla, že zase krouží kolem stromu, jen aby znovu skončila u té samé větve... možná že jedinou cestou, jak ukázat pokrytectví vlády, je protestovat tím nejzákonnějším, nejpříjemnějším a nejformálnějším možným způsobem.

Oblékla si své nejlepší šaty a vyběhla z hutongu najít taxi. Řidiči řekla, aby ji zavezl k Státnímu středisku pro stížnosti, a on zdvořile přikývl.

Asi za hodinu se ocitli ve čtvrti Andingmen, kde řidič zastavil u řady malých krámků.

„Proč zastavujete tady?“

„Sníh,“ řekl řidič a letmo ukázal ven. „To už dojdete.“

„Sníh tu není o moc hlubší než všude jinde. Proč zastavujete tady?“

Řidič zavrtěl hlavou a znovu beze slova ukázal na ulici před nimi.

Ma teď uviděla jednotvárnou béžovou stavbu (že by apelační úřad?) vzdálenou asi jeden blok s frontou policejních automobilů zaparkovaných všude kolem, jako by v této zastaralé části Pekingu přistála nadřazená mimozemská rasa. Na vteřinu zaváhala. Zadívala se na pomalu padající sníh a pak to všechno setřásla, otevřela dveře a odhodlaně vykročila směrem k budově úřadu.

Najednou se kolem ní objevilo pět mužů a srovnali s ní krok. Ma je ignorovala, ale jeden tlustý, podsaditý muž, aspoň o patnáct centimetrů menší než ona, ji předběhl, náhle se otočil a zadíval se jí prudce do očí. Zpomalila.

Muž se zastavil, přikývl, usmál se a zkomoleným jižním přízvukem pronesl: „Občanský průkaz?“

Ma se rozhodla, že nebude reagovat.

„Podíváme se na váš průkaz,“ zopakoval pevným hlasem.

„Nemám občanský průkaz, mám pas.“

„Dobrá, tak mi ukažte svůj pas.“

„Proč bych vám měla ukazovat svůj pas?“

„Váš průkaz totožnosti. Okamžitě nám ukažte váš průkaz totožnosti,“ sykl tlouštík.

Ma se skoro zasmála: „Musíte mi říct, kdo jste a proč bych vám měla svůj průkaz totožnosti ukazovat.“

„Jsem policista,“ řekl.

V civilu oblečení muži začali jeden po druhém vytahovat své policejní průkazy. Přelétla nic neříkající kartičky, všechny z provincií daleko od Pekingu: Hubei, Anhui, Guangdong.

„Dobrá, dobrá. Viděla jste naše průkazy,“ řekl vítězoslavně tlouštík.

„Můžeme teď vidět my ten váš?“

Vytáhla pas, tlouštík jí ho vytrhl z rukou, podíval se na první stránku a zvolal: „Provincie Shanxi!“

„Shanxi! Shanxi! Shanxi!“ příslušníci začali rvát na celou ulici. Přidali se k nim další policisté o nějakých sto metrů dál, jako by šlo o dražbu dobytka.

Policista středního věku, který se rozvaloval v policejním voze s puštěným motorem, teď jako nějaký filmový režisér rozzuřený nad zpackaným záběrem vyskočil z auta, odhodil cigaretu a zamával rukama, aby všichni přestali křičet. Potichu pak vysvětlil policistům, kteří ji vyslyšeli: „Nikdo ze Shanxi tu není. Dneska nedorazil kvůli sněhu.“

Významně na ně zakoulel očima.

Pak se otočil k Ma a přísným hlasem se jí zeptal, za jakým účelem sem přichází.

„Chci mluvit s vládou. Chci jim říct o jedné velice důležité záležitosti.“

„Jaké záležitosti? O jaké věci? Falun Gong?“

„Ano.“

„Dobrá, dobrá,“ promluvil k ostatním policistům, „nechte ji, ať jde. I když se dostane dovnitř, ven nevyjde.“

„No tak,“ pobídl Ma, „tady máte svůj pas. Běžte, běžte!“

Ma si to začala všechno dávat dohromady. Každý policista představoval jinou provincii. Každý z nich dával pozor, aby se praktikující Falun Gongu z jeho provincie nedostali do úřadu. Možná to pro jejich provincie znamenalo hanbu, když někdo z Falun Gongu vyplnil formulář se stížností, a možná, že vedení provincie dostávalo nějakou pokutu. Nevěděla. Možná, že ostatní příslušníci chtěli svého kolegu ze Shanxi ztrapnit nebo ho dostat do průšvihů. Ať to bylo cokoli, co policistu ze Shanxi zdrželo doma – sníh, chřipka, anebo jen vyspávání z kocoviny – byl to dar z nebes, protože teď otvírala dveře a starší paní jí podávala formulář, přičemž jí ukázala na řadu stolků, kde mohli lidé psát. Bylo tam deset okýnek a dvě řady lidí, kteří čekali, až si s nimi promluví uniformovaný úředník. Ma vyrazila ke stolku v rohu místnosti a začala s vyplňováním: věk, místo narození, vzdělání, účel návštěvy. Přiloudalo se k ní pět policistů a natahovali krky, aby viděli, co píše.

„Falun Gong,“ šeptali si mezi sebou. Pak se obrátili k ní: „Hej... tak ty seš z Falun Gongu?“

„No a co,“ odvětila a sjela je pohledem. „Už víte, že jsem z Falun Gongu. Proč mě pozorujete?“

Dál se uculovali, jako by šlo o povedený žert. Pokračovala ve vyplňování formuláře, ale švalo ji to. Nakonec k nim vzhledla a prohodila: „Chcete se dívat, jak píšu? Můžu vám to přečíst.“

Ma začala co nejhlasitěji předčítat to, co napsala, jako kdyby o Falun Gongu poprvé přednášela studentům na univerzitě.

Policisté se teď začali opravdu řehtat. „Jen tady maříš čas! Maříš čas!“

„To nevadí. Klidně si říkejte, že tu mařím čas, ale stejně chci čínské vládě povědět, jak se věci skutečně mají.“

Jeden z policistů, starší chlapík se schlíplým výzorem, svěsil hlavu na úroveň Mainých očí a rozvázným tónem prohlásil: „Podívej, říkám ti, že tu maříš čas. Prostě běž tam do té místnosti.“

Ukázal na dveře na konci chodby.

„Běž do té místnosti, neplýtvej časem. Jdi tam! Tam je tvoje místo.“

Ma ho odstrčila a šla si stoupnout do jedné z řad. Do té druhé právě přišel vysoký mladík v kožené bundě. V ruce svíral formulář. Jak čekali, jejich

oči se na vteřinu setkaly, aby se vzápětí v rozpacích odvrátily. *Je tak hezký*, pomyslela si Ma. A něco v pohybu jeho očí, něco současně tvrdého i vlíd-
ného, naznačovalo, že je praktikující.

Znovu se k ní přitočil ten starší policista. Naštvaný z arogantního, leda-
bylého způsobu, jakým jeho rozkaz ignorovala, vyštěkl: „Nestůj tady. Jdi
tamhle. Do kanceláře veřejné bezpečnosti.“

„Ne. Musím vládě říct, co se děje.“

„Víš, měla bys mě poslouchat. Nechápeš to. Udělej něco takového a... jen
maříš čas, protože vláda už rozhodla, že Falun Gong je zlá sekta.“

„Ne, to vy nechápete. Nechápete, co Falun Gong skutečně je. Miliony
lidí se Falun Gongu věnují, nejenom v Číně, ale na celém světě. Já žiju ve
Spojených státech. Tam praktikuje hodně lidí, nemají tam s tím problém.“

Policista bezděčně ustoupil a vyhrkl ze sebe: „Víš to jistě? Říkáš pravdu?“

„Proč bych vám lhala? Proč bych jezdila zpátky? Právě proto, že v Číně
vláda lže, vyhláší válku, ovládá média. Lidé nic nevědí, proto jsem přišla.“

Muž se na ni vážně zadíval a snažil se rozhodnout, jestli nejde o nějaký
podivný propagandistický trik. Zopakoval její slova: „Lidé na Západě prak-
tikují?“

„Jo, nejen Číňané, ale i ti ze Západu.“

„Myslíš to vážně? Nikdy jsem neměl pocit, že ... nikdy jsem neslyšel
o žádném bělochovi, který by dělal Falun Gong.“

„Tak co jste slyšel?“

„Slyšel jsem, že ho zakázali. Falun Gong zmizel. Už neexistuje.“

„Ne, to není pravda. Mimo Čínu, v hodně zemích, ho cvičí spousta lidí.“

Policista teď ztichl. Zadíval se jí nakonec do očí, jako by si chtěl její obli-
čej vrýt do paměti, a odešel. Ma si byla jistá, že ho přinutila uvažovat. Byl
to hrdý muž, plný zkušeností. Teď bude mít pocit, že ho vláda podvedla.

Postarší muž stojící v řadě před ní se v průběhu její konverzace s policis-
tou nervózně ošíval a teď k ní natočil hlavou a nenápadně zašeptal: „Rychle,
utečte. Měla byste utéct. Ti lidé... čekají na vás. Chtějí zavřít všechny z Falun
Gongu. Rychle, utečte, jinak se už ven nedostanete. Zatknou vás –“

Ma také přešla do šepotu. „Ne, já jsem přijela až z USA. Jsem tu kvůli
tomu. Chci naši zemi, těm lidem nahoře, říct, jaký je Falun Gong doopravdy.
Takže –“

„Víte ... oni lidi mlátí. Zatknou je a hodí je do vězení.“

„Ano, vím o tom.“

„Vy se nebojíte? Nebojíte se zemřít?“

„Ne, ani ne. Řekla bych, že ne.“

Muž se odvrátil a něco si mumlal. Zase se objevili ti rozesmátí mladíci.

„Hele, odkud jsi?“

„Ty seš z USA? Proč jsi tak blbá?“

„Přijelas z USA kvůli čemu? Falun Gongu?“

„Vystavuješ se riziku. Znáš situaci v Číně?“

„Ano, ano. Zním.“

Do místnosti napochodoval jejich nadřízený a ukázal na ni.

„Ty. No ty tam. Vystup z řady.“

Ma se upřeně dívala na hlavu muže před sebou. Pak pevným hlasem spustila: „Ne, nechci. Nepřišla jsem sem, abych hledala nějakého policistu. Přišla jsem, abych—“

„Slyšelas?! Vystup z řady!“

„Ne. Slyšela jsem vás. Ale nevystoupím. Proč bych měla vystupovat z řady? Přijela jsem z daleka. Chci mluvit s vládou.“

Její hlas se stupňoval. Snažila se ho krotit, nacpat si ho zpátky do hrdla, ale policista byl neústupný.

„To by stačilo! Mluv se mnou. Nemusíš mluvit s vládou.“

„Ne! Nejsem zločinec. Nic špatného jsem neudělala. Pořád jsem ještě čínský občan.“

Rozesmátí mladíci k ní přikročili, ruce jí vytočili za záda a Ma si okamžitě uvědomila svůj omyl – čínský občan. Lehkovážně odhodila své postavení cizince, neviditelný ochranný štít. Teď byla bezbranná. Každý na ni zíral, když ji smějící výrostci odváděli z haly do kanceláří veřejné bezpečnosti. Podívala se zpátky na řady lidí. Mladík v kožené bundě už tam nebyl.

* * *

Uvnitř byla velká, temná cela, dost velká na to, aby se do ní vlezla malá armáda. Na stěně směrem do ulice se táhlo dlouhé okno zadělané pletivem, příliš vysoko, aby tam mohl člověk dosáhnout. Oknem bylo vidět pouze stále hustější sněžení a ochabující světlo pozdního odpoledne. Šedá

betonová podlaha – kdysi natřená nazeleno, soudě podle pár zbylých skvrn – odrážela také záři žárovek z policejních kanceláří filtrovanou tabulemi zežloutlého a poškrábaného plexiskla. Místnost pro příjem byla sama takovou pevností s podávacím okýnkem pro dokumenty, jako by Úřad veřejné bezpečnosti pečlivě studoval rozložení obchodů s alkoholem v Bronxu. Vytužené dveře vedoucí do kanceláří, ubytoven a jednotlivých cel zůstávaly otevřené dokořán jako svědkové optimistického náhledu policistů na své současné zákazníky.

Bez nábytku, radiátoru, nebo alespoň výčnělku ve zdi, o který by se dalo opřít, popocházelo třicet či víc lidí – starých, mladých, z měst i z venkova – kolem, protahovali si nohy, probírali, co napsali do formulářů, smáli se a vyměňovali si informace o tom, jak si praktikující v jednotlivých provinciích vedou. Ma zahlédla mladíka v kožené bundě, jeho velké oči upřené na starší ženu, která hlasitě prohlašovala, že se vězení nebojí a že to také napsala do svého formuláře. Ma obcházela každého v cele, jednoho po druhém. Dívka, ve věku snad kolem osmnácti, byla už ostřílená aktivistka. Šla si stěžovat na úřad své provincie, kde ji zatkli a ona odpověděla hladovkou. Ma se jí zeptala, jak na to zareagovali, a dívka odvětila, že jí dali na ruce pouta a mučili ji „velice brutálním způsobem“. Pohyb jejích očí Ma naznačil, že se o tom nechce víc bavit.

Jednotlivé praktikující si obcházel také příslušník veřejné bezpečnosti. Sepisoval osobní údaje – jméno, rodnou provincii a informace o rodině. Praktikující (protože byli praktikující), ochotně spolupracovali. Ovšem skutečnost, že sbírali ty stejné informace podruhé, byla pro Ma znamením, že úřady jejich formuláře se stížnostmi jednoduše vyhodily. Ti posměvační mladíci měli pravdu: zbytečně tam mařila čas.

Když k ní úředník přišel, Ma mu pověděla, že má rodiče ve Státech (byli ještě v Číně). Bylo jí jasné, že tato lež je v rozporu s požadavkem Falun Gongu na pravdivost, alespoň jak by si to vykládala většina praktikujících. Praktikující možná nespupracovali, ale lhali by jen zřídka, i když na rozdíl od prvotních fází pronásledování se jich teď úřady vyptávaly na hodně specifické otázky. Ale Ma si to ospravedlnila tím, že celý apelační proces je stejně jen švindl, tak proč by měla riskovat, že přivede rodiče do problémů?

Jednoho po druhém si je začali policisté v průběhu několika hodin volat k sobě. Ma stála u otevřených dveří a slyšela jakýsi proces přihazování, jako na aukci. Příslušníci veřejné bezpečnosti praktikujícího propustili do rukou policie z jeho provincie až tehdy, co dostali zaplaceno. Obvykle se to neobešlo bez patřičného pokřikování. Byl to úplatek za mlčenlivost. Pokud veřejná bezpečnost incident zanesla do papírů, bylo to jako trestné body u řidičského průkazu a v konečném důsledku mohli být místní starosta nebo jiní předáci komunistické strany ve svých funkcích vyměněni. Jeden praktikující se pohyboval kolem pěti set yuanů, pro složky místní policie nepřijemný výdaj. Falun Gong výměnou za výpalné. Nebylo divu, že se ji snažili zadržet už před tím, než se k budově apelačního úřadu přiblížila. Roztržitě se zamyslela, jakou má asi cenu ona pro svou rodnou provincii Shanxi. Možná, že ti policisté v civilu, kteří ji venku obtěžovali, dostali od veřejné bezpečnosti malou provizi za to, že ji pustili dovnitř a Shanxi to celé musela zaplatit.

Ma se ocitla tváří v tvář mladíkovi v kožené bundě. Nejdřív se trochu neohrabaně představili. Jmenoval se Zhao Ming, a tak jako Ma byl částečně cizincem. Studoval v Dublinu, jak jí svým tichým, měkkým a téměř malátným hlasem sdělil. Praktikovat začal, když studoval na univerzitě Tsinghua, ale stejně jako Ma nebyl v Číně, když perzekuce začala. Hodně jeho přátel z řad praktikujících odešlo na Tiananmen, ale on jako cizinec přišel sem, protože to bylo jediné legální místo, kde si mohl stěžovat. Tak jako ona, i on chtěl dát vládě šanci, ale všichni z nich si slíbili, že za žádných okolností nepodepíší „záruku“ – psané prohlášení, že už nebudou praktikovat Falun Gong ani nic podobného. Dnes pečlivě vyplnil formulář, kde dosvědčil přínosy, které mu kultivace přinesla, a uvedl, jak se vláda *strašlivě mylí*, když chce Falun Gong zakázat. Formulář podal ve chvíli, kdy policie dorážela na Ma. Úředník si od něj vyžádal pas, zabavil mu ho a řekl mu, ať jde do haly. Ming čekal, že se tam setká s nějakým funkcionářem, ale místo toho se ocitl, jak se smíchem poznamenal, „v náručí tygra“.

Když se ho Ma zeptala na jeho domovskou provincii, vysvětlil jí, že jeho rodiče stále ještě žijí v Changchunu. Ve formuláři to neskrýval, doufal, že dostane příležitost rozloučit se se svou matkou. Ma to všechno poslouchala, aniž by se mu moc dívala do očí. Velmi zřídka mívala pocit závnosti vůči druhým praktikujícím, ale tohle bylo jiné. Nejenom, že Ming měl v sobě

přirozené charisma, byl navíc očividně na velmi vysoké kultivační úrovni. Přestože byl čistě racionální a upřímný, necítil žádný strach, neměl žádné připoutání.

Nechala rozmluvu opadnout a posadila se na podlahu uprostřed místnosti s pocitem, že ji Mingova přítomnost nějakým nepopsatelným způsobem chrání. Teď už tu zbývala jen hrstka praktikujících, a až na padající sních nabírající žlutý odlesk ze světel ulice pod nimi bylo celkem temno. Po hodině si zavolali zbývající zadržené. V místnosti zůstali sami jen oni – dva cizinci – Ma sedící uprostřed cely a Ming stojící v rohu místnosti. Příslušníky veřejné bezpečnosti teď nebylo slyšet. Ma přemýšlela, zda se bude provinční policii dnes v noci chtít v takové vánici do Pekingu cestovat.

Pomalou a bez jakékoliv obřadnosti začal Ming cvičit první cvičení. Ma se dívala do temnoty a hypnoticky padajícího sněhu a na chvíli ji přepadla představa, že svět zmizel a zůstali tu jen Ming a ona, jako staří manželé, kteří necítí potřebu spolu hovořit.

Po devíti minutách začal Ming druhé cvičení, držení kola. Ma uslyšela z policejní kanceláře známky života a nato výrazný hlas: „Někdo cvičí.“ Následovaly kroky běžící k místnosti. *Jdou sem, pomyslela si. Ming určitě přestane.*

Mladý policista proběhl celou a udeřil Minga oběma pěstmi tvrdě do zátylku. Ming odletěl do rohu. Dopadl na záda, končetiny se mu rozletěly do stran a hlava se sesula směrem k Ma.

Je mrtvý, pomyslela si, a potom nabyla letmého dojmu, že Ming počítá zbytky zelené barvy na podlaze. A pak se postavil.

Bylo to tak zvláštní. Nepřemáhal se, zvedl se velice klidně a jako by se nic nestalo. Odkráčel zpátky na místo, kde stál, zády k policistovi, a ruce znovu umístil do pozice druhého cvičení, držení kola. Jak tam tak ten policista stál, o dobrých patnáct centimetrů menší než Ming, spustila se mu údivem brada. Potom začal Minga mlátit, tentokrát systematicky. Nesnažil se ho srazit k zemi, jednoduše směřoval údery pěstí na zuby, žaludek a pak tvrdě kopl Minga kolenem do varlat. Ming se složil a policista ho začal kopat do boků. Když mu začal dupat na hlavu, Ma se odvrátila.

Věděla, co by měla dělat, ale nedokázala to. Lhala tomu starému pánovi, co stál v řadě před ní. Bála se smrti. Všimla si, že má mokrou tvář, a v ústech

ucítila chuť soli. Hluk v místnosti utichl a pouze slabá ozvěna jí připomínala, že nevědomky nařiká. Ohlédla se do rohu.

Ming vstával. Pevným hlasem začal s policistou argumentovat: „Nic špatného jsem neudělal, jenom cvičím. Jsem praktikující. Studuju na škole a ve zbylém času jen cvičím a čtu *Zhuan Falun*. Neudělal jsem nic, čím bych vaši práci narušil. Stojím si jen v rohu, co je špatného na tom, že cvičím?“

Pak Ming odešel zpátky na své místo, otočil se k příslušníkovi, usmál se a lehce se dotkl jeho ramene a jemným hlasem pronesl: „Dělat něco takového pro vás každopádně není dobré.“

„Jestli se mě ještě jednou dotkneš...“

„Nemám v úmyslu nic špatného.“

„Jestli se mě dotkneš, jsi čaroděj. Vyřídím si to s tebou.“

Policista se do Minga znovu pustil.

Ma se znovu otočila, kolébala se tam a zpět a snažila se neposlouchat. Cítila, jak má svalstvo bezbranné, beton ji studil, potřebovala čůrat a pach potu postupoval celou místnost. Slyšela, jak Mingovo tělo dopadlo na zem a tentokrát to pokračovalo dál a dál. Pak ticho. Potřetí se ohlédla dozadu. Zhao Ming se opět postavil do druhého cvičení, jeho tělo jen centimetry od policisty.

Ma byla v šoku. *Musí to být trik*, pomyslela si. Muž v uniformě popadal dech, vytočil se a odešel. Bez myšlenky na policii nebo svůj strach nebo jak moc se jí chtělo močit, se Ma zvedla a postavila se vedle Minga v pozici držení kola.

Za minutu uslyšela hlas z kanceláře: „Takže ten chlápek si pořád cvičí? Ty seš takovej posranej idiot.“

Ještě než hlas dozně, do místnosti vpochodovali dva neuniformovaní policisté z Changchunu a Minga zatkli.

„No,“ prohodila Ma tiše, „nevíme, kdy se ještě uvidíme.“

„Neboj se,“ usmál se na ni přes nateklé rty Ming. „Ještě se potkáme.“

Shanxi zaplatilo. Ma podepsala prohlášení, že už se nikdy nevrátí, a za tři dny seděla v letadle do Kalifornie.